Parašė Remigijus Dailidė
Sekmadienis, 07 Balandis 2013 09:39

Švarių upių ir upelių aukštupiai, oligotrofiniai ežerėliai, šaltavandeniai karjerų vandens telkiniai - tai pagrindinės vietos, kur galime pamatyti nedidelę, iki 10 cm neužaugančią margą žuvelę. Ji mėgsta akmenuotą, žvyruotą dugną, daug deguonies prisotintą ir labai švarų vandenį. Žiemos metu minta gyvūninės kilmės maistu (moliuskais, smulkiais vėžiagyviais, įvairiomis kirmėlėmis ir vabzdžių lervomis), o šiltuoju metų laiku pasmaguriauja ir įvairiais dumbliais.

Pavasarį, šylant vandeniui, susimeta į didelius būrius ir vos tik pražydus ievoms, ant žvirgždėto dugno prasideda nerštas. Beveik mėnesį laiko vyksta vestuviniai šokiai. Patinai pasidabina ryškiu apdaru ir „karūna,“ o patelės lieka pilkšvos ir nepastebimos.

Žmogaus maistui netinkama žuvytė yra labai svarbi upėtakiams ir jaunutėms lašišoms. Jų gausa tiesiogiai priklauso nuo mažųjų žuvelių populiacijos. Tai retas atvejis gamtoje, kada taip glaudžiai tarpusavyje yra susijusios žuvų rūšys. Beje jei priklauso ir pasaulinis inrtodukcijos rekordas. Būdama europine rūšimi, ji introdukuota visoje JAV ir Kanadoje, piečiausiai pasiekė Uzbekistaną, o šiauriausiai apgyvendinta Norvegijos upeliuose ir poliariniuose ežeruose.

Lietuvoje daugeliui žvejų ji nepažįstama. Kažkokia raina žuvelė ir tiek…… Mokslininkai ja vadina Phoxinus phoxinus, o liaudyje ji skamba Rainės vardu.

Po Muziejaus burėmis